

၂၁

အရောင်ရင့်ရင့်ရသ

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

"အင့်"

"ဘုန်း"

"ဟာ"

မနိုင်မနင်း ဆွဲလာသော ဖိနပ်ထုပ်တွေနှင့်အတူ ထောင့်ချိုးမှာ မတ်တတ်ရပ် ဖုန်းပြောနေသူကိုမှ ဝင်တိုက်မိသည့်အဖြစ်။

အခရာ လက်ထဲက ဆွဲထားသော ဖိနပ်ထုပ်တွေ ပြုတ်ကျသွားတာ ထက် ထို့သူ့လက်ထဲက ဖုန်းလေးပြုတ်ကျကာ ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်မှာ ခွပ်ခနဲ မြည်သံလေး ကြားလိုက်ရတာက ပီပီသသဖြစ်သည်။

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်အတူ ခြေသုံးလှမ်းအကွာအဝေးလောက်မှာ ပြုတ်ကျနေသော ဖုန်းလေးကို ကသောကမျောကောက်ယူလိုက်မိတော့

"အို ဘုရားရေ"

အခရာ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကာ နှုတ်မှ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိသည် ။ တန်ဖိုးကြီး ဟန်းဖုန်းလေး၏ စက္ကရင်မျက်နှာပြင်က အက်ကွဲသွားခဲ့ပြီ။

ဖုန်းလေးကို ကိုင်ထားရင်း ဝင်တိုက်မိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မဝံ့မရဲလေး
မော့ကြည့်တော့

စိမ်းညိုနေသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကွေးကာ အခရာကို စိုက်ကြ
ည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက စူးစူးရှရှ။ ဒေါသကြောင့်လား နဂိုစိုလဲ့
နီမြန်းနေခြင်းလားခွဲခြားမသိသော နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့ပိတ်
လျက်

"ဟို ဟို အခရာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

လေသံ တုန်တုန်လေးနှင့် အခရာ တောင်းပန်မိသည်။ ရှင်းသန့်ချော
မောလွန်းသော မျက်နှာသည် ငေးကြည့်လောက်အောင် ချောမောပေမ
ယ့် အခုချိန်မှာ အခရာ နှစ်မျော မခံစားနိုင်ပါ။

"မနိုင်မနင်း ဝန်တွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း သယ်လာတာကိုက
မှားတာပဲ"

သူ့နှုတ်က တည်ငြိမ်စွာ ထွက်လာသော အပြစ်တင်စကားကို အခရာ
ခွန်းတို့မပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေရ၏။ တကယ်ဆို အခရာ သယ်ယူလာရ
သော ဖိနပ်ထုပ်တွေကို မနိုင်နင်းတာ အမှန်။

အလုပ်သမား ငှားသယ်ရအောင်လည်း အိတ်ထဲမှာ ကျန်နေသော
ငွေက တက္ကစီငှားခလောက်သာ ကျန်တော့၏။

"အလုပ်သမား ငှားသယ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကုန်မှာ လို့ လဲ"

"ဟို ဟို အခရာမှာ ငွေသိပ်မကျန်တော့လို့ ပါရှင်"

အခရာစကားကိုမယုံသလို မျက်ခုံးတွေ ကျုံ့ကာ အကဲခတ်ကြည့်ပြန်
သည်။ ။ထူပိန်းနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိမ်းညိုတန်းနေသောမျက်ခုံးတွေသ
ည် အလိုမကျစွာ ကွေးညွှတ်သွားတာတောင် ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။

ပြေပြစ်သော နှာတံနှင့် နဂိုစိုလဲ့နီမြန်သော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်တွေနှင့် ယောက်ျားတန်မဲ့ နညက်ဝင်းဝါသော အသားအရေသည် အစက်အပြောက် တစ်စက်မထင်အောင် ရှင်းသန့်ချောမောပါ၏။

"ကိုယ့်ဟန်းဆက်တွေ လုံးဝပျက်စီးသွားတာပဲ"

ပြောရင်း အခရာ လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို သူ လှမ်းယူကြည့်သည် ။ ကွဲအက်သွားသော စက္ကရင် ဖန်သားပြင်လေးကတော့ တကယ့်ကိုအခရာအတွက် မဟာဒုက္ခကြီးပဲ ဖြစ်တော့မည်။

သူ့ရဲ့ ဟန်းဆက်တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းကြည့်ရုံနှင့် သိန်းဆယ်ဂဏန်းဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်။ ထို့ထက်တောင် ပိုချင်ပိုနိုင်သေး၏။

"မင်း အသစ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးနိုင်လို့ လား"

"ဟို ဟို"

အခရာနှုတ်က ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ သူ့ဟန်းဆက်ကလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ခါသည် ။

"မင်း အသစ်တစ်လုံး ပြန်လျော်မယ်ဆိုလည်း ဒီဟန်းဆက်မျိုးရှာဖို့ ခက်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါ UK က ကိုယ့်မိတ်ဆွေ လက်ဆောင်ပေးထားတာ မကြာသေးဘူး"

"ဟို ဟိုလေ ပျက်စီးသွားတဲ့ အပိုင်းကို ပြန်ပြုပြင်လို့ ရနိုင်မလားဟင် ၊ အခရာ တတ်နိုင်သလောက် တာဝန်ယူပေးပါ့မယ်"

မဝံ့မရဲ အခရာစကားကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လွင့်ခနဲပြီးသည် ။ ပြီးမှ စူးစူးရှရှ မျက်ဝန်းတွေနှင့် အခရာကို စိုက်ကြည့်ရင်း

"မင်းနာမည်က အခရာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ပန်းအခရာပါရှင်"

"ဟုတ်ပြီ မင်းလိပ်စာက ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟို အခရာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဖိနပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာပါရှင်၊ အခရာက အဲဒီဆိုင်မှာ အမြဲရှိပါတယ်"

ဆိုင်လိပ်စာကို အခရာနှုတ်က ရေရွတ်ပြလိုက်တော့ သူခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ရင်း

"ကောင်းပြီလေ ဒီဖုန်းကိစ္စအတွက် မင်းနဲ့ ညှိနှိုင်းဖို့ ကိုယ်တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်"

စကားအဆုံးမှာ သူ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ နက်ပြာစင်းစပို့ရှပ်လက်ရှည်ကို မီးခိုးရင့်ရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အခရာ ငေးငေးလေးကြည့်နေမိ၏။

ကားစတင်မှာ ရပ်ထားသော နက်ပြာရောင် CYGNUS ကားကြီးပေါ်သူ လှမ်းတက်ကာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး မောင်းထွက်သွားသည် အထိ အခရာ ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

မျက်ဝန်းထဲက သူ့ကားကြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ အခရာကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်က ဖိနပ်ထုပ်တွေကို ငုံ့ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။ ။

ဝတီမှာ လိုက်သော စာရင်းအတိုင်း ငါးဒါဇင်ကျော်သည့် ဖိနပ်တွေကြောင့် အခရာရဲ့ လစာငွေလေးတွေတော့ ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ။

ရင်ဘတ်ထဲက အပူလုံးတွေကို ပင့်သက်ရှိက် မောင်းထုတ်ရင်း ကံဆိုးမှုတွေအတွက်ပဲ အခရာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတော့မည်လား။

"နင်ကတော့ ဖြစ်လိုက်ရင် ပြဿနာချည်းပဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး တောင် မမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်ရသလား"

ဝတီရဲ့ အပြစ်တင်သံနှင့်အတူ အလိုမကျ မေးခွန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရ မည်ဟု အခရာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

"ဝင်တိုက်မိတဲ့ နေရာ နံရံထောင့်ချိုးမှာ ဖြစ်နေတော့ ရုတ်တရက် မမြင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖိနပ်အိတ်တွေကိုလည်း မနိုင်မနင် ဆွဲလာရတယ် လေ ဝတီရဲ့ "

ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သည့်ဖိနပ်ဖိုးငွေနှင့် လမ်းစရိတ်ကိုသာ အတိအ ကျ တွက်ပေးလိုက်ပြီး သယ်ယူဖို့ အလုပ်သမားခ မပေးလိုက်သော ဝတီ နှုတ်ပိတ်ခဲ့သည်။ ။

တကယ်ဆိုရင် ယခု အခရာ ဝယ်ရသော ဖိနပ်တွေက ငါးဒါဇင်ကျော် သည်။ ။ ဝတီ သွားဝယ်သောအခါ ဖိနပ်နှစ်ဒါဇင်လောက်တောင် အလုပ် သမားနှင့် သယ်ယူတတ်တာ ဖြစ်သည်။ ။

ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေဆိုပေမယ့် အခရာက ဝတီဆိုင်က အလုပ်သမား တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ။ ဒီတော့ ဝတီ စေခိုင်းသည့်အလုပ်ကိုလုပ် ပေးရမှာ အခရာရဲ့ တာဝန်။

"နေပါဦး ဒီလူက လမ်းမရပ်ပြီး ဖုန်းဆက်နေတာပဲ၊ သူ့မှာ လည်အပြစ်ရှိတာပဲ၊ ဘာလို့ ဇွတ်အလျော်တောင်းရတာလဲ"

အခရာကို အပြစ်တင်လို့ မရတော့ ဝတီခင်၏ မြားဦးက မမြင်တွေ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ ရောက်သွားပြန်၏။

"သူက ဇွတ်အလျော်မတောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စမှာ အခရာဘက် မှားတာလေ၊ သူ့ဟန်းဆက်က တော်တော်တန်ဖိုးကြီးမှာ သေချာတယ်၊ ယူကေက မိတ်ဆွေ လက်ဆောင်ပေးတာတဲ့ "

အခရာစကားကြောင့် ဝတီခင် မျက်နှာကို မဲ့ချပစ်ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့၏။

။

"သူများ ပြောတိုင်း နင်က ယုံနေသလား။ သူ့ဟန်းဆက်ကဘာအမျိုးအစားမို့လဲ၊ ပြီးတော့ အမှန်အကန်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား၊ နင် နားလည်မှ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး လှိမ့်သွားတာ ထင်တယ်"

အခရာနှင့်ဆုံခဲ့သော သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းက ဝတီဆိုသလို မဟုတ်နိုင်တာ သေချာသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဝတီကတော့ မမြင်တွေ့ရသော တစ်ဖက်သားကို တိုက်ခိုက်ကာ အခရာကိုလည်း တမင် နှိမ့်ချပြောချင်တာကြောင့် ဖြစ်မည်။

"သူ မညာလောက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ငါလည်း အကဲခတ်ကြည့်လို့ ရပါတယ်၊ ကိုယ့်တာဝန်မကင်းတော့ ပျက်စီးသွားတဲ့ အပိုင်းကို ပြင်ဆင်ခတော့ လျော်ကြေးတော့ပေးသင့်တာပေါ့"

ဝတီနှုတ်ခမ်းတွေ ထပ်မံကျသွားခဲ့ရင်း

"ငါက နင့်အတွက်ပြောတာပါ၊ ဟိုက တစ်ထောင်နှစ်ထောင်လောက် ပြ ကျတာကို သောင်းချီတောင်းမှာ စိုးလို့ နင့်ရဲ့ လုပ်ခလခက ဘယ်

လောက်ရှိလို့ လဲ"

တစ်လ လခငွေ ရှစ်သောင်းနှင့် ဝတီခင်၏ ဖိနပ်ဆိုင်လေးမှာ အလုပ် လုပ်နေရသော အခရာအတွက် အဆင်မပြေ မပြည့်စုံတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း

"ကိုယ့်အမှားနဲ့ ကိုယ် တာဝန်ရှိနေပြီပဲ ဝတီ၊ သူ့ဟန်းဆက်ပြင်ခ တော့ ပေးရမှာ ပဲပေါ့၊ စားစရာမရှိပေမယ့် လျော်စရာတော့ ရှိရမှာ ပေါ့"

"နင်တော်တော် အ,တယ် အခရာ၊ တကယ်ဆို သူက နာမည်တွေ လိပ်စာတွေ မေးကတည်းက အမှန်မဖြေသင့်ဘူး၊ တခြားနေရာတွေလိပ်စာ တွေ လွှဲပြောလိုက်ရင် ပွဲက ပြတ်နေပြီ"

"ဟင့်အင်း ငါ အဲဒီလို မရိုးသားတဲ့ အလုပ်ကြီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး"

အခရာ ရင်ထဲက ခံယူချက်အတိုင်း ပြောမိသည်။ ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားမှုဂုဏ်ကိုတော့ အခရာဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အထိခိုက်မခံခဲ့ပါ။ ။

"အေး နင့်ရဲ့ ရိုးသားမှုကို မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ငွေလေး ပံ့ပေးပြီး မှတ်ကျောက် တင်လိုက်ပေါ့၊ အဲဒီလူ ဆိုင်လာရင် နင့်ကိစ္စ နင်ရှင်းနော်၊ ငါဘာမှ မဝင် ပါချင်ဘူး"

ယတိပြတ်ဆိုတာ ဝတီခင် ချာခနဲ့ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ ဆိုင် လေးထဲက ကောင်တာလေးမှာ အခရာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ။

မပြောမဖြစ်ကိစ္စမို့သာ ဝတီခင်ကို အသိပေးပြောပြမိတာ ဖြစ်သည်။ ။ ဝတီရဲ့ အကူအညီကိုလည်း အခရာ မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။

ဝတီခင်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိစ္စအတွက်ဆိုပေမယ့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရတာ

ကိုယ့်အမှားကြောင့်။ ဒီတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုတော့ အခရာတာဝန်ယူရ
မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းပိုင်ရှင်ဆိုင်ရောက်လာလျှင် ဟန်းဆက်ပြင်ခကိုတော့ အခရာ
ပေးရတော့မည်။

အခရာ စုဆောင်းထားသော ငွေလေးငါးသောင်းကျော် အိမ်မှာ ရှိနေ
သည်။ ထိုငွေလေးကိုတော့ မနက်ဖြန်ကစလို့ နေ့တိုင်းထည့်ယူလာဖို့
ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုငွေကြေးနှင့် လောက်ငကောင်းပါရဲ့။

အခန်း (၂)

"သမီးလေး ပြန် လာပြီလား"

ခြံထဲမှာ တောင်ငှေးတစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်နေသော ဖေဖေက အခရာကို မြင်သည် နှင့် ပြုံးပြရင်း နှုတ်ဆက်လာ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဘာလို့ အနွေးထည် ဝတ်မထားတာလဲ ဖေဖေရဲ့ ၊ မအေးဘူးလား"

"သိပ်မအေးလို့ ပါကွယ်"

"မအေးဘူး မလုပ်နဲ့ လေ ဖေဖေရဲ့ ၊ ဆောင်းက ဝင်ချင်လာပါပြီ၊ ဖေဖေက အအေးဒဏ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

အခရာ စကားကို ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လက်ခံအသိအမှတ်ပြုသည် ။

ညာဘက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခြမ်း လေဖြန်းထားသော ဖေဖေကို အခရာ အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ပြောဆိုရပါသည် ။ လနှင့်ချီကာ ဆေးဝါးကုသပေးထားရတာကြောင့် ဖေဖေ ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည် ။

လူကောင်းတစ်ယောက်လို ပကတိ မကျန်းမာသည့်တိုင်အောင် တောင်ငှေးတစ်ချောင်းနှင့် ဖေဖေ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေကို အသာတွဲခေါ်ကာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ် အတူတူတက် ခဲ့သည်။ ။

"ဖေဖေ ခဏထိုင်ဦးနော် ဗိုက်ဆာနေပြီလား"

"မဆာသေးပါဘူး သမီးရဲ့၊ ညနေကပဲ ဆေးသောက်ရင်း အိုဗာတင်း တစ်ခွက် သောက်ထားသေးတယ်"

"ဒါဆို ဒီပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ ထိုင်ဦးနော်၊ သမီးရေမိုးချိုးပြီး မနက်က ကြက်သားဟင်းလေး ပြန်နွေးလိုက်ဦးမယ်"

"အင်း အင်း အေးအေးဆေးဆေးလုပ် သမီး"

ဖေဖေကို ဧည့်ခန်းလေးထဲက မတ်တတ်ကုလားထိုင်လေးမှာ ပဲ ထားရစ်ခဲ့ကာ ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

အခရာရယ် ဖေဖေရယ် နှစ်ယောက်တည်းရှိသော မိသားစုဘဝလေး ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ မေမေမရှိတော့ကတည်းက ဖြစ်သည်။ ။ လောကကြီး ကို စောစီးစွာ စွန့်ခွာသွားသော မေမေ ဆုံးပါးချိန်မှာ အခရာအသက် တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ကျော် ခြောက်တန်းကျောင်းသူဘဝပဲ ရှိသေးသည်။ ။

မိတဆိုးသမီးလေး အခရာအတွက် ဖေဖေသည် ဖခင်တာဝန်ကို အပြည့်အဝ ကျေပွန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

"သမီးလေး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်၊ ဖေဖေရှိတယ်၊ ဖေဖေသမီးလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစား ဟုတ်လား"

အခရာဘဝအတွက် ဖေဖေသည် တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်ခဲ့သလို ဖေဖေသည် လည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးအပေါ်မှာ မေတ္တာတရားတို့ စုပုံခဲ့သည်။ ။

အစိုးရရုံးတစ်ခု၏ အကြီးတန်းစာရေးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဖေဖေရဲ့ လစာဝင်ငွေက ပိုလျှံမှုမရှိပေမယ့် လုံလောက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ရိုးသားကြိုးစားမှုတွေဖြင့် ဘဝကို ရှင်သန်ခဲ့သော ဖေဖေသည် အခရာကိုလည်း ရိုးသားဖြူစင်မှုတို့ အမြဲရှိအောင် သွန်သင်ခဲ့၏။

"လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ ရိုးသားဖြူစင်မှုပဲ သမီး အဲဒီဂုဏ်အရည်အချင်းကို သမီး တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းထားပါလို့ ဖေဖေ ပြောချင်တယ်"

ဖေဖေရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုကို အခရာ တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာခဲ့သည်။ ။ ဖေဖေ မြင်ချင်သော ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

ဆယ်တန်းကို လေးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်တော့ ဖေဖေကော အခရာပါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခဲ့ရပေမယ့် ထိုနှစ်မှာ ပင် ဖေဖေကျန်းမာရေးက ထိခိုက်ခဲ့သည်။ ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖေဖေလေဖြန်းတော့ အခရာတုန်လှုပ်လန့်ထိတ်ခဲ့ရ၏။ ။

ရှိစုမဲ့စုလေးနှင့် ဖေဖေရဲ့ ဝေဒနာရောဂါ သက်သာအောင် အခရာကုသခဲ့သည်။ ။ နောက်ဆုံး အိမ်နှင့် ခြံလေးကို ပေါင်နှံကာ ဖေဖေကို အခရာကုသပေးခဲ့၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖေဖေဝေဒနာ သက်သာသွားပေမယ့် လူကောင်းတစ်ဦးလိုတော့ ပြန်ကောင်းမလာခဲ့ပါ။

"သမီးရယ်ဖေဖေရောဂါဝေဒနာကြီးက သမီးကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီထင်တယ်"

"အို မဟုတ်တာ ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေ အခုလို ပြန်ကောင်းမွန်လာတာ

ကို သမီး ဝမ်းသာနေတာ၊ သမီးအနားမှာ ဖေဖေရှိနေသေးတာ သမီးအတွက် ခွန်အားတစ်ခုပဲလေ"

အလုပ်က စောစီးစွာ ပင်စင်ယူလိုက်ရခြင်းအတွက် ဖေဖေခမျာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ပြီးတော့ ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်လေးပေါင်နှံထားရတာကိုလည်း ဝမ်းနည်းနေပုံရ၏။

အထူးသဖြင့် ရှေ့ဆက်ရမည့် အခရာ ပညာရေးအတွက် ဖေဖေ ပိုလို့ကြေကွဲခံစားနေပုံရ၏။

အခရာကတော့ ကြုံဆုံလာသော အခြေအနေတွေကို အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ။

မေမေရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဖြစ်သော အန်တီ ဒေါ်ယုခင်ဆီကို အခရာ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ တကယ်ဆို အခရာတို့ ထက် ပြည့်စုံသော ဒေါ်ယုခင်နှင့် မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းက ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ ရှိခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ အခရာ ရောက်ဖြစ်ခဲ့သည် ကလည်း ဒေါ်ယုခင်က လူလွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းတာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု အခရာအဖေက အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ သမီးတို့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"လတ်တလောတော့ ဖေဖေရဲ့ ပင်စင်လစာလေးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေရပါတယ် အန်တီယု၊ ဒါပေမဲ့ အခရာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ အလုပ်လုပ်ရင်း အဝေးသင်တက်မယ်လေ"

"အင်း ဒါဆိုရင် အခရာ တခြားအလုပ်မလုပ်နဲ့ ၊ အန်တီသမီးဝတ်လေးက ဖိနပ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ အဲဒါ သမီးအခရာက ဆိုင်မှာ ကူ

ရောင်းပေးလေ"

လိုအပ်ချက်တစ်ခုကြောင့် အခရာကို ခေါ်မှန်းသိခဲ့ရပေမယ့် အခရာ အတွက် အဆင်ပြေသောအလုပ်မို့ လက်ခံဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ခြံဝန်းထဲမှာ ပဲ ဖိနပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ ဝတီခင်က တာဝန်ယူမည်ဆို တော့ အခရာ ကူညီပေးရာလည်း ရောက်ပါသည်။ ။ အန်တီယုတို့ သား အမိဘဝသည် လည်း ခင်ပွန်းသည် ဆုံးကာ အထည်ကြီးပျက်ဘဝ ရောက်နေပြီမှန်း သိခဲ့ရသည်။ ။

"မာမိက အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့ ဖိနပ်ဆိုင်လေးဖွင့်ဖြစ်တာ၊ စီးပွားဖြစ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် နင့်အတွက် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ"

ဖခင် ရှိစဉ်တုန်းက ဓနဂုဏ်မာန်လေးကတော့ ဝတီခင်မှာ ရှိနေဆဲဖြစ် သည်။ ။ တကယ်ဆို သူတို့ သားအမိ အခြေအနေကို အခရာမသိမဟုတ် သိနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ဖိနပ်ဆိုင်လေး၏ ဝင်ငွေကပဲ ဝတီခင်တို့ သားအမိအတွက် အားကိုး ရာ ဖြစ်နေ၏။

ပညာရေးမှာ မထွန်းပေါက်သော ဝတီခင်သည် ဆယ်တန်းတော့ မ အောင်ဘဲ ထွက်ခဲ့ရ၏။ မိဘနှစ်ပါး၏ အလိုလိုက်မှုနှင့် သုံးဖြုန်းနေချင် သော စရိုက်ကလည်း မပျောက်ခဲ့ပါ။

လက်ရှိကိုယ့်ဘဝ အခြေအနေကိုလည်း လက်မခံသော ဝတီခင်ရဲ့ မ သိတတ်မှုကိုတော့ အခရာ မြင်တွေ့နေရ၏။

"မာမိရာ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဆလွန်းကားက ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ သမီး သူငယ်ချင်းတွေက မော်ဒယ်မြင့်ကားတွေကိုယ်စီနဲ့ ၊ သမီးတို့ လည်း

ကားပြောင်းရအောင် "

"သမီးရယ် လက်ရှိမှာ ဒီကားလေးနဲ့ လည်း အဆင်ပြေနေတာပဲလေ၊
ပြီးတော့ ကားလဲမယ်ဆိုရင် ငွေက ထပ်ကုန်ဦးမှာ ပေါ့၊ မာမီတို့ လက်ထဲ
မှာ မရှိဘူးလေ "

"ခြံနဲ့ တိုက်ကိုပေါင်ထားတဲ့ သူ့ဆီက ထပ်ဆွဲလိုက်ပေါ့ မာမီရယ်၊ သူ
ငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်လွန်းလို့ "

ဘဝအခြေအနေကို မသိနားမလည်သော ဝတီခင်ကြောင့် အန်တီယု
စိတ်ရှုပ်ညစ်ညူးနေတာလည်း အခရာသိပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ
တော့ အန်တီယု ညည်းညူတတ်၏။

"အင်း သမီးလေးက မလိမ္မာဘူးကွယ်၊ တကယ်ဆို ဒီဆိုင်လေးက အ
န်တီတို့ ရဲ့ အားကိုးရာဆိုတာ သူသိထားသင့်တယ်၊ ဒီဆိုင်လေးကို ဂရုစို
က်ပြီး အောင်မြင်တိုးတက်အောင် ကြိုးစားရမှာ "

"စိတ်ချပါ အန်တီယု ဆိုင်အတွက်တော့ သမီး တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီပေးမှာ ပါ"

"အင်း အခရာလေးကိုပဲ အန်တီ အားကိုးပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေးဝ
တီကိုလည်း အခရာဘက်က စိတ်အခန့်မသင့်ရင် သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေး
နော် "

အန်တီယု ကိုယ်တိုင် အခရာကို ပြောဆိုတောင်းပန်နေတော့ အခရာ
နားလည်ခေါင်းညိတ်ပေးခဲ့ပါသည် ။

တကယ်ဆို အခရာတို့ ဘဝနှင့် အန်တီယုတို့ ဘဝက ဘာမှ
မကွာခြားလှပါ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီယုတို့ မှာ ဟန်မပျက် ရုန်းကန်နိုင်ဖို့ အင်
အားတွေ ရှိနေသေး၏။

ဝတီခင်သာ သိတတ်နားလည်မှုရှိခဲ့လျှင် အဆင်ပြေမည်။ အခရာထက် တစ်လနီးပါးမျှသာ ကြီးသော ဝတီခင်ကတော့ အသိတရားတို့ နည်းပါးနေဆဲ။

"နင့်ကို တစ်လရှစ်သောင်း ပေးထားရတာနော်၊ ငါတို့ ကသိန်းချီရင်းထားရတာ၊ ဆိုင်ကိုတော့ နင် ဂရုစိုက်မှ ဖြစ်မှာ ၊ ဒီဆိုင် ရပ်သွားရင် နင့်ဘဝလည်း ပျက်ပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့ "

မာန်မာနအရိပ်တို့ မကင်းသော ဝတီခင်ရဲ့ စကားတွေကို အခရာသည် ခံပေးခဲ့တာ အန်တီယုကို စာနာသနားတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။

တကယ်ဆိုလျှင် ဝတီရဲ့ ဆိုင်ကို ဂရုစိုက်မှုက မရှိပါ။ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက်ပဲ ဆိုင်မှာ ရှိတာ ကျန်ရက်တွေက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အချိန်ကုန်တာဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်တွေမှာ အရောကပဲ ဆိုင်တာဝန်တွေကို အဆင်ပြေအောင် စီမံပေးရတာ ဖြစ်၏။

ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သော ဖိနပ်တွေဝယ်တော့ည်း အခရာ။ ဆိုင်ထိုင်တော့လည်း အခရာ။ အခရာအတွက် တာဝန်အားလုံးလိုလို ဖြေရှင်းနေခဲ့ရသည် ။

ဒါပေမဲ့ အခရာ တစ်ချက် မညည်းညူခဲ့ပါ။ ပညာရေးအတွက်တော့ အခရာ အလေးထားခဲ့သည် ။

"စာမေးပွဲတွေလည်း ခွင့်ယူဦးမယ်၊ ကျူရှင်ချိန်တွေလည်း ခွင့်ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ ဒီတစ်လလုံး နင် ဆိုင်တာဝန်ယူချိန်က ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ အခရာ"

"ပညာရေးက ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စလို့ ငါ အစောကြီးကတ

ညင်းက ကြုံပြောထားတာပဲ ဝတီရယ်"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကို ငါတို့ က လခပေးထားရတာလေ၊ ဒီ အလုပ်ကို နင် ဦးစားပေးရမှာ ပေါ့"

"ငါ့ဘက်က ပျက်ကွက်မှုတွေအတွက် ငါ အမြဲတမ်း အစားထိုးတာဝန်ပေးခဲ့တာပဲ ဝတီ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ငါ အလုပ်က ထွက်ပေးဆိုလည်း "

"ကဲ ကဲ သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး လေကွယ်၊ ဝတီ အခရာကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ၊ အခရာလေး ဆိုင်ကို မလာနိုင်တဲ့ ရက်တွေမှာ မာမီဆိုင်ထိုင်ပေးမှာ ပေါ့"

အန်တီယုက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းပေးတာမို့ ဝတီ နှုတ်ပိတ်သွားပေမယ့် ကျေနပ်ပုံမရတာတော့ အထင်အရှားဖြစ်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခရာရဲ့ စေတနာနှင့် အရည်အချင်းကိုသိသော အန်တီယုက အခရာ အလုပ်က ထွက်သွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ။

‘ဝတီခင်’ဖိနပ်ဆိုင်လေး၏ တာဝန်အားလုံးကို အခရာကပဲဦးဆောင်တာဝန်ယူ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာကို အန်တီယု အသိဆုံး။ ဝတီလည်း သိနေပေမယ့် တမင်မသိဟန်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဖေဖေ သင်ကြားရိုက်သွင်းထားသော ရိုးသားမှုဂုဏ်ကို အခရာအမြဲတမ်းစောင့်ထိန်းကျင့်ကြံခဲ့သည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ယခု နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ခဲ့ချိန်အထိ အခရာ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

အခရာရဲ့ လစာငွေလေးနှင့် ဖေဖေရဲ့ ပင်စင်လစာလေးကို ခြီးခြံချွေတာသုံးရင်း ပေါင်နှံထားသော ခြံအတွက် အတိုးဆပ် အရင်းလေးဖဲ့ဆပ်

နိုင်ဖို့ အခရာ မျှော်လင့်ထားခဲ့၏။

အခုတော့ အခရာရဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေး ကံကြမ္မာကြောင့် ပျက်ရာ
တော့မည် ထင်ပါရဲ့ ။

ကိုယ့်ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော ဟန်းဆက်လေးရဲ့ လျှော်ကြေးက
ဘယ်လောက်ကျမည် မသိ။

ဖြစ်လာသမျှကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာ ကိုယ့်တာဝန်ဟု ပဲ အခရာဆုံးဖြတ်
ထားတော့လည်း ...။

အခန်း (၃)

"အခရာ အခရာ"

ဖိနပ်ဆိုင်အတွက် တစ်ပတ်အရောင်းစာရင်းတွေကို အခရာ ပြန်စစ်ဆေးတွက်ချက်နေတုန်း ဝတီ ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်မိ၏။

"ဘာလဲ ဝတီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကောင်တာရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ အကျအနထိုင်ပြီး စားချင်တာတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားနေသော ဝတီဘာများ အရေးကြီး ခေါ်တာလဲဟု အခရာ မော့ကြည့်မိမှ

"ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ကြည့်လိုက်၊ ရူပါကော စတိုင်ပါ တကယ်မိတဲ့ ယောက်ျားပဲ"

အခရာ စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ဝတီခင်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်သည် ။ ဆိုင်မှာ ထိုင်သည့်ရက်တွေမှာ စားချင်သမျှသရေစာတွေ ကောင်တာမှာ ဝယ်ပြီး ထိုင်စား၊ ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှေ့က တွေ့သမျှ မြင်သမျှ ယောက်ျားတွေကို ကြည့်တတ်သည် ။

"ဘယ်လိုပုံလဲဟယ် ရုပ်ကဆိုး၊ လူကပိန်လို့လို့နဲ့ ဝတ်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းကမလိုက်ဖက်လိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း အခရာ စာခြောက်ရုပ်က သာဦးမ

ယ်"

ဝတီ သဘောမတွေ့လျှင် မတွေ့သလို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်တတ်ကာ အလုပ်လုပ်နေသောအခရာကိုလည်း ကြည့်ခိုင်း အဖော်ညှိတတ်တာ ဝတီရဲ့ အကျင့် ဖြစ်၏။

အခုလည်း စာရင်းဇယားတွေ လုပ်နေသော အခရာကို လှမ်းပြောသလို အဖော်ညှိနေပြန်၏။

"ကြည့်ရတာ ဟိုက်ဘော့စ်ထင်တယ်ဟ၊ ကားကြီးကလည်း အမိုက်စားနော်"

အခရာ မကြည့်မချင်း ဝတီနှုတ်က ပေါက်ပေါက်ဖောက်မဆုံးဖြစ်နေမှာ မို့ ခေါင်းငဲ့မော့ကြည့်လိုက်ရပါသည် ။

ကားတံခါးကို မှီရပ်ကာ ဖုန်းပြောနေသော သူ့ကိုမြင်လိုက်ရချိန်ဖြစ်နေမှာ အခရာ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရ၏။

မမှတ်မိစရာ မရှိပါ။ ရှင်းသန့်ချောမောသော သူ့အသွင်နှင့် သူ့ရဲ့ နက်ပြာရောင် ဆိုက်ကနက်စံကားကြီးကိုပါ အခရာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည် ။

"ဟယ် တို့ ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်ဟ၊ ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်ကောင်းမှာ ပဲ"

ပြောရင်း ဝတီ ကောင်တာထိုင်ခုံက ဆင်းကာ ခြေလှမ်းတွေက ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်သွား၏။ အခရာကတော့ သူ့ကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။အပြာနုရောင် တီရှပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားကာ အနက်ရောင် စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် သူ့အသွင်က စမတ်ကျလွန်းနေသည် ။

သူ့အကြည့်က အခရာတို့ ဖိနပ်ဆိုင်လေး၏ ဆိုင်းဘုတ်ကို မော့ကြည့်နေတာမို့ အခရာဆီလာတာဟု သိလိုက်ပါသည်။ ။

ဟန်းဖုန်းကို ဆက်နေသည် ဆိုတော့ သူ့ဟန်းဆက်ပြန်ပြုပြင်ပြီးသွားပြီ ထင်သည်။ ။ ကုန်ကျစရိတ်ငွေကိုတော့ အခရာ ရှင်းပေးရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ ။

"ဟယ် လာပြီ လာပြီဟ ငါတို့ ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ"

ဝတီခင်၏ ဣန္ဒြေမဲ့သော အသံစာစာလေးကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ ပဲသူက ဆိုင်ဘက်ကို လျှော်ကလာနေပြီ။ ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်နှင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာတာကို အခရာ ငေးငေးလေးကြည့်နေမိ၏။

သူ့ရဲ့ ရှင်းသန့်ချောမောသော ရုပ်သွင်ကို ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ချိန်မှာ ပဲဝီပြင်ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင် စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရှုနိုင်ပါတယ်ရှင်"

ဝတီကတော့ သူ့ကို ဖိနပ်ဝယ်ယူမည့်သူ ထင်မှတ်ကာ အပြီးတွေ ဖြန့်ခင်းလျက် ဆီးကြို၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့အကြည့်တွေက အခရာဆီမှာ ပဲ ဦးတည်ကာ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။ ။

အခရာ ထိုင်ခုံမှ ဆင်းကာ သူ့ကို ပြီးပြီမိသည်။ ။ သည် တော့မှ သူကလည်း အသိအမှတ်ပြု ပြန်ပြီးပြရင်း

"မင်းရဲ့ ဆိုင်လေးက ရှာရလွယ်လို့ တော်သေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါရှင်"

အခရာ နောက်မှီ ပလတ်စတစ် ထိုင်ခုံလေးကို ဆွဲယူကာ သူထိုင်ဖို့ စီ

စည်ပေးပေမယ့် သူက မထိုင်သေးပါ။ မျက်ဝန်းတွေက ဆိုင်လေးထဲမှာ ခင်းကျင်းထားသော ဖိနပ်တွေကို ဝှေ့ဝဲအကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့၏။

ဝတီမျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩစွာ အခရာကိုတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း နားလည်ရခက်နေဟန်။

"ဟို ဒီမှာ ထိုင်ပါရှင် အခရာ ဖုန်းပြင်ခအတွက် ဘယ်လောက်လျော် ပေးရမလဲရှင်"

အခရာစကားကြောင့် သူ့အကြည့်တွေ ပြန်ဝှေ့ဝဲလာရင်း အခရာကို ငေးစိုက်ကြည့်သည် ။

"မင်းဘက်က ဘယ်လောက်လျော်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ"

"ရှင်"

သူ့အမေးစကားကြောင့် အခရာ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား ခဲ့သည် ။ သူကတော့ အပြီးယဲ့ယဲ့ ထင်သော နှုတ်ခမ်းတွေနှင့် အခရာကို ပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။

သေချာသည် က ဒေါသရိပ်တို့ သူ့မျက်နှာမှာ ကင်းစင်နေခဲ့သည် ။ စိမ်းညိုနေသည့် မျက်ခုံး၊ ထင်းနေသည့် နှာတံနှင့် နဂိုစိုလဲ့နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းတို့ က မိန်းမဆန်လွန်းစွာ နုဖတ်ချောမောပေမယ့် စိမ်းမြမြမွေးညှင်းတို့ အရိပ်ထင်နေသည့် ပါးသိုင်းရာတို့ ကြောင့် ယောက်ျားပီသလွန်းနေခဲ့ပြန်ပါသည် ။

"ကိုယ်မေးတာ ကိုယ့်ဟန်းဆက် ပြင်ဆင်ခအတွက် မင်းဘက်က ဘယ်လောက် လျော်ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားသလဲလို့ ပါ"

"ဟို ဟိုလေ အခရာရဲ့ လခလေးတွေထဲက စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေရှစ်သောင်းကျော် ရှိပါတယ်၊ အခရာ နေ့တိုင်းထည့်ယူလာပါတယ်"

အခရာစကားကြောင့် သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားခဲ့ကာ စိုက်ကြည့်သည်။ ။ ကြည်လင်ပြာလဲ့သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အံ့ဩရိပ်တို့ ထင်ဟပ်နေခဲ့တာလား မသိ။

"ဒီ ဝတီခင် ဖိနပ်စတိုးဆိုတာ မင်းဆိုင် မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

အခရာ ခေါင်းလေးခါပြစဉ်မှာ ပဲ ငြိမ်သက်နေသော ဝတီခင်ဆီမှ အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဆိုင်က ဝတီရဲ့ ဆိုင်ပါ၊ သူက အရောင်းဝန်ထမ်းပါ"

ဖျတ်ခနဲ သူ့အကြည့်တွေ ဝတီခင်ဆီ ရောက်သွားခဲ့၏။ ဝတီခင်က ခင်မင်နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြနေပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တည်ငြိမ်နေကာ ချက်ချင်း အခရာဆီ ပြန်ဦးတည်လာ၏။

"အခရာ ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမလဲရှင်"

အခရာ မေးတာကို သူ မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေချိန်မှာ ဝတီခင်က အခရာအနား ရောက်လာခဲ့ကာ

"အခရာ ဟိုတစ်ခါ နင် ဝင်တိုက်မိလို့ ဒီကအစ်ကိုရဲ့ ဖုန်း ကျွဲသွားတယ်ဆိုတာလား"

"အင်း ဟုတ်တယ် ဝတီ"

"အားနာစရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ အခရာ လုပ်လိုက်ရင် ဒီလို နမော်နမဲ့ချည်းပဲ၊ ထိုင်ပါဦးရှင် အဲဒီကိစ္စအတွက် ဝတီ ကြားကတည်းက တော်တော်အားနာနေမိတာပါ အဟင်း"

ဝတီကတော့ ဝသီအတိုင်း စပါးရောဖွဲရော လုပ်နေပြီဟု အခရာ သိ

လိုက်ပါသည်။ ။ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြတုန်းက ဆိုင်လိပ်စာအမှန်ကို ပြောပြခဲ့တာကြောင့် အခရာကို အပြစ်တင်နေပုံနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင် သလိုပါပဲ။

"အခရာ အအေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်ပါ။ ဧည့်သည် ကို ဧည့်ခံရအောင်"

"ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ပန်းအခရာ၊ ကိုယ်လာတာ ဟန်းဆက်အတွက် အလျော်တောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။"

"အို မဟုတ်တာရှင်၊ သူ့ကြောင့်ဖြစ်လာမှ တော့ ဝတီ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရမှာ ပေါ့၊ အစ်ကိုကိုလည်း တောင်းပန်ချင်နေတာ အဟင်း"

သာလိကာ ရှုံးလောက်အောင် ဝတီခင် စကားတွေ ဝေနေသည် ။ ကာလာရောင်စုံ မျက်နှာကိုလည်း အပြီးအရယ်တွေ ဖောသီစွာနှင့်

"ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ကိုယ်က ပျက်စီးသွားတဲ့ ဟန်းဆက်ကို ပြင်မသုံးတတ်ဘူး၊ အသစ်တစ်လုံး ဝယ်ပြီးပြီ၊ ပန်းအခရာ အဲဒီကိစ္စကို မင်း မေ့ပစ်လိုက်တော့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

"ကိုယ့်နာမည် ထည်ဝါ၊ နေမင်းထည်ဝါပါ ပန်းအခရာ ကဲ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဖိနပ်တစ်ရံလောက် အားပေးသွားမယ်"

အခရာ မျှော်လင့်ထားသည့် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ဘာလျော်ကြေးငွေမှ သူက မတောင်းဆိုခြင်းအတွက် အံ့သြဝမ်းသာခြင်းတော့ ဖြစ်မိတာ အမှန်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခရာ စုဆောင်းထားသည့်ငွေလေး မပွန်းပဲ့သွားတာ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာမိပါသည် ။

"ဘယ်လိုဖိနပ်မျိုး ယူမှာ လဲ ကိုနေမင်းထည်ဝါ၊ ကြည့်ပါ မိတ်ဖြစ်

ဆွေဖြစ် ဝတီ လျှော့ပေးပါမယ်"

ကြားထဲက ဝတီခင် ဝင်ပြောရင်း ယောက်ျားစီးဖိနပ်တွေ ထားသည့် စင်လေးဘက် လျှောက်သွား၏။

"ပန်းအခရာ ကိုယ့်ညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ မိန်းမစီးဒေါက်ဖိနပ်တစ်ရံလောက် ရွေးပေးစမ်းပါ။ နံပါတ်ကတော့ မင်းခြေတိုင်းလောက်ပဲ"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေမင်းထည့်ဝါ"

နေမင်းထည့်ဝါ လိုချင်တာ မိန်းမစီးဖိနပ်၊ ဝတီက ယောက်ျားစီးဖိနပ် စင်ဘက် ရောက်နေတာမို့ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားရှာ၏။

သူကတော့ ဝတီခင်ကို တစ်ချက်လေး ဂရုမစိုက်ဘဲ အခရာပြသော ဖိနပ်တွေကို ကြည့်ရှုနေသည် ။

"ဒီဒေါက်ဖိနပ်လေးဆိုရင် အဆင်ပြေမလား ကိုနေမင်းထည့်ဝါ"

"အစိမ်းရောင်ထက်စာရင် ရွှေအိုရောင်လေးကို ဝတီ ပိုကြိုက်တယ်၊ ရွှေအိုရောင်လေး ယူပါလား ကိုနေမင်းထည့်ဝါ"

အနားရောက်လာသော ဝတီခင် အကြံပေးတာကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ နေမင်းထည့်ဝါ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ကာ

"အခရာ ရွေးပေးတဲ့ အစိမ်းရောင်လေးပဲ ယူမယ်၊ ပါကင်ထုပ်ပေးလို့ ရမလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင်"

တမင်ပဲ ဝတီခင်ကို ဆန့်ကျင်ကာနေမင်းထည့်ဝါ လုပ်ပြနေသလား ဟု တောင် အခရာ သံသယဝင်မိသည် ။ ပြောသမျှ နေမင်းထည့်ဝါက အ

လေးထားပုံမပြတော့ ဝတီခင် မျက်နှာ ညိုညစ်ညစ် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဖိနပ်ဖိုးရှင်းတော့ ဝတီခင် လျှော့ပေးသော ဈေးကို လက်မခံဘဲ ကပ်ထားသော ဈေးနှုန်းအတိုင်း ထုတ်ရှင်းပေးသည်။ ။

"တန်ဖိုးအတိုင်းပဲ ကိုယ်ဝယ်ချင်တယ်၊ လျှော့ပေးစရာမလိုပါဘူး ဝတီခင်"

"ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအဖြစ်ပါ ကိုနေမင်းထည်ဝါရယ်၊ အခရာလျှော်ပေးရမယ့်ငွေကိုလည်း လျှော့ပေးပေးခဲ့တာပဲလေ"

"ဒီကိုလာကတည်းက ဖုန်းဖိုးပြန်လျှော်ခိုင်းဖို့ ကိုယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းအခရာရဲ့ ရိုးသားမှုကို သိချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ သူရှိတဲ့ ဆိုင်ကို ရိုးရိုးသားသား မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြခဲ့တာ ကိုယ် လေးစားချီးကျူးတယ်၊ ဒါကြောင့် အသိအမှတ်ပြုတာပါ။ ကဲ အခရာ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အခရာကို နှုတ်ဆက်ကာ ဖိနပ်ထည့်ထားသော ပါဆယ်ဘူးလေးကို င်ကာ နေမင်းထည်ဝါ ထွက်သွားတော့ ဝတီ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်

"တော်တော် မာနကြီးမယ့်ပုံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူကော အနေအထားကပါ လန်းနေတော့ သည်းခံရတော့မှာ ပေါ့ဟယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆိုင်လာရင် ဒီထက်ရင်းနှီးမှုရအောင် လုပ်ရမယ်"

ဝတီကတော့ ရင်ထဲက ဆန္ဒကို မမျိုသိပ်နိုင်စွာ ထုတ်ဖော်ကြေညာသည်။ ။ အခရာ ဘာမှ တုံ့ပြန်မဆိုမိပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေ အကြိမ်ကြိမ် ဆိုမိပါသည်။ ။

ဖုန်းအတွက် လျော်ပေးဖို့ ဆောင်ထားသည့်ငွေလေး မပျောက်မပျက် ကျန်နေတော့လည်း ပေါင်နှံထားသည့် အိမ်အတွက်

အတိုးလေးဆပ်နိုင်ပြီလေ။

ဒီငွေလေးသာ ပဲ့သွားရင် အခရာအတွက် တစ်လလုံးလုံးချာလည်
အောင် ရှာဖွေရမှာ အသေအချာ ဖြစ်၏။

အခုတော့ ရင်ထဲက အပူလုံးလေး လျှောကျသွားခဲ့ရတာ ဝမ်းသာစရာ။
